

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένος νέτος σχέτος.

Φ. — Ὁ Βασιλεὺς ἐφώταξε νὰ καμωμε θυσία...
ζήτω λοιπὸν ὁ πόλεμος καὶ ἡ αἱματοχυτία,
λοιπὸν ὀπλίσι, Περικλῆ, καὶ ἐσήμανε ἡ ὄρα,
Π. — Καὶ τί θυσίας ἐκαμεις βρὲ Φασουλῆ, ὡς τῶρα ;
Φ. — Ἐγράφη ἄστὸν καταλογὸν ὡς ἱερολοχίτης,
κατόπιν δὲ καὶ Μικελῶν ἔγραφη Φαλαγγίτης,
ἔγινα μέλος παρευθῆς εἰς εἴκοσι Συλλόγους,
ἤκουσα μέχρι σήμερον πενήντα πέντε λόγους,
ἐπῆγα ὡς ἐθελοντῆς εἰς μίαν συμμορίαν,
κατῶρθωτα ν' ἀπαλλαχθῶ ἀπὸ τὴν ἐφεδρείαν,
ἐπέστειλα ψηφίσματα λαμπρὰ καὶ φρικτὰ
ἑστὸς Ἰπουργός, ἑστὸς βουλευτῆς καὶ εἰς τὸν βασιλεία,
ἀλλὰ καὶ εἰς τῶν Δυναμῶν τοὺς πρεσβευτῆς ἐπίσης
διακοινώσεις ἐστειλα καὶ διαμαρτυρήσεις,
σπουδαίως συνωμίλησα μετὰ τοῦ Δεληγιαννῆ,
ἀγόρασα μὲ τρεῖς δραχμάς ἀρχαῖον γυατῶνι,
γυμνάζομαι ἑστὸ σπῆτι μου πρῶτῃ καὶ μεσημέρι,
σηκόνω τῆς κρέκλαις μου ἑστὸ ἓνα καὶ ἄλλο χέρι,
ἀναθῶ σπῆρτα καὶ μὲ μιά ἑστὸ στόμα μου το βάζω,
γεμίζω τὴν πιστολα μου καὶ παλι τὴν ἀξίωζω,
πηδῶ ἑστὰ τρία, πολεμῶ ἀδιάκοπα κινουμαι,
κτυπῶ τῆς μύγαις, ὅτι βρῶ, ἐγὼ αὐτῆς κτυποῦμαι,
καὶ τέλος παντῶν, Περικλῆ, σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις
ἀνάθῶ, καιῶ, φλέγομαι ἀπ' ὄπου καὶ ἂν μὲ πιάσης
Π. — Ζήτω λοιπὸν ὁ πόλεμος !...
Φ. — Καὶ ὅμως ἀμυθῶν.
Ναὶ μὲν τοῦ Ρῆγα θούριχ ἑστὴν καμαρὴν μου ψάλλω,
ναὶ μὲν ἑστὸ κράτος γίνεται μεγάλη φασαρία,
ναὶ μὲν ἑστὰ ὄπλα ἐρχεται καὶ παλιν ἐφεδρεῖχ
ναὶ μὲν ὑπαρχει κινήσις καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας,
ναὶ μὲν ὁ Ρῶμας σκίπτεται νὰ καμῆ νουμαχίας,
ναὶ μὲν πηγαινέι ὁ στρατὸς ἑστὰ σύνορα τοῦ κράτους
καὶ πέρνου τῶν μοναστηριῶν τοῦ μούλου τοῦ βαρβάτου,
ναὶ μὲν οἱ πάντες σκίπτονται νὰ γίνου στρατιῶται,
ναὶ μὲν ἐνθουσιαζόνται εἰς τόσῃ πατριῶται,
ναὶ μὲν ὁ φίλος βασιλεὺς μὰς ἔδωπε ἄρα,
ναὶ μὲν μιλεῖ ὁ Θεόδωρος ἑστὸς πρέσβεις νύκτα ἑμέρα,
ναὶ μὲν γιὰ τὸν Καραβελῶν καθένος μὰς θυμόνει,
ναὶ μὲν ἔδῳ ἀγέρωχος ὁ Ἑλλῆν ξεσπαθόνει,
ναὶ μὲν ἐργάζεται πολὺ καὶ ὁ Μυσομιχλῆς,
ναὶ μὲν σκοπεύει χρημῆτα καὶ σὺ νὰ καταβλάχῃ,
ναὶ μὲν καὶ ἐγὼ γιὰ πόλεμο ποσῶς δὲν χωρκεύω
ἀλλ' ὅμως τί νὰ σοῦ εἰπῶ... ἀκόμη δὲν πιστεύω.
Π. — Μωρὲ τί λῆς, βρὲ μασκαρὰ ;
Ἀκόμη μὴν πιστέψῃς...
ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς καὶ ἡ Συνέτακτῆς,
εἰς λόγῃ, τὰ ψηφίσματα, εἰς Τούρκῃ, εἰς Δυναμῆς,

μὰ τὸ σταυρὸ, βρὲ Περικλῆ, δὲν ξέρεις τί νὰ κάμῃς.

Π. — Μὴ μὲ κλονίζῃς ἀνανδρε...

Φ. —

Εἶδες ποτὲ ὡς τῶρα
ἡμέρα μ' ἥλιο καὶ βροχῆ, μὲ ἀνείξι καὶ μπόρα ;
Ἐτοὶ λοιπὸν μου φαίνεται καὶ ἡ Ἑλλάς μὰς πάλι,
βροχῆ ἀπὸ τῆ μιὰ μεριὰ καὶ ἥλιος ἀπ' τὴν ἄλλη
μὲ ἄλλους λόγους ὀηλαδῆ ἐντεῦθεν μὲν εἰρήνη,
ἐκείθεν δὲ ὁ πόλεμος...

Π. —

Σοῦ λῆω πῶς θὰ γίνῃ.

Φ. — Ναὶ μὲν πιστεύω ἰὰ γενῆ καὶ παλι δὲν πιστεύω,
ναὶ μὲν ἑστῆς Κυβερνήσεως τὸν νοῦν δὲν ἐμβτεύω,
ἀλλὰ ἐνῶ ἐνθουσιῶ καὶ κατὰ γῆς κυλιουμαι,
τοῦ Δεμοκροῦ τὴν ἐκδρομὴν ἀμίσως ἐνθουμουμαι,
ἐκείνχ τὰ προχώμχτα ἐπῆνω ἑστὴν Καστέλα,
τοῦ τόσου Ἐθνοφύλακτῆς μὲ κούκους καὶ καπέλα,
τὰ φοβερά πετσώματα τῆς Βθνικῆς Ἀμύνης,
τὸν κύριον Θεόδωρον τῆς ἐποχῆς ἐκείνης,
τοὺς Συρξινούς μὲ τὸν Χεχαρτ, τὴν τόσην τρικυμίαν,
τοῦ βασιλείως τάλεγα ποῦ ἑπῆγαν ἑστὴν Λαμίαν,
χωρὶς ἐκείνους ἀπ' ἔδῳ νὰ τὸ κουνήσῃ βῆμα,
καὶ τότε πλῆεν, Περικλῆ, λαμβάνω ἄλλο σχῆμα
καὶ λέγω « Ἠσυχασετε, σκικί τῶν Μαραθῶνων,
καὶ εἶναι τσιφούτη πατιρντὶ ὁ πόλεμὸς μὰς μόνον. »

Π. — Μὴ μὲ κλονίζῃς ἀνανδρε...

Φ. — Βρὲ τί νὰ σὲ κλονίσω ;

μὴ διακόπτῃς, μασκαρὰ, νὰ ἐξακολουθήσω.
Ἄν δὲν ἰδῶ τὸν βασιλεῖα μὲ τὸ σπαθὶ ἑστὸ χέρι,
ἂν δὲν ἀκούσω, Περικλῆ, τσιαῦτα νὰ προσφέρῃ :
« τὰ ξίφη ἀνασύρατε λοιπὸν ἀπὸ τὰς θήκας,
καὶ δώρησον ἡμῖν, Θεέ, κατὰ βαρβάρων νίκας, »
ἐάν αὐτὰ δὲν μὰς εἰπῆ τοῦ βασιλεῖα τὸ στόμα,
ἂν καὶ ὁ Σεμετέλος δὲν γενῆ ἐπίστρατος ἀκόμα,
ἂν τρυφεριῶν δὲν ἀκουσθῶν καὶ πυροβόλων κρότοι,
ἂν τέλος πάντων δὲν ἰδῶ νὰ γίνῃ μάχη πρώτη,
δὲν δίδω πίστιν, Περικλῆ, εἰς ὅτι καὶ ἂν συμβῆνῃ,
γιὰτὶ σὲ λόγῃ καὶ ζωαῖς κανένος δὲν μὰς ργαίνει.

Π. — Μὴ μὲ κλονίζῃς, ἀνανδρε...

Φ. —

Βρὲ τί νὰ σὲ κλονίσω ;

μὴ διακόπτῃς, μασκαρὰ, νὰ ἐξακολουθήσω.
Ἦ σεις προγόνων σεβαστῶν ἀφροστεφεῖς εἰκόνες,
ὦ Πλαταιεῖ τρισένδοξοι καὶ σεις εἰς Μαραθῶνες,
σεῖς μόνον ἐμποδίσατε τῆς Βουλγαρίας τὰ πλήθη
νὰ μὴ μὰς ἔλθου καὶ ἔδῳ μὲ τόλμην κακοθήθῃ.
Π. — Μὴ μὲ κλονίζῃς, ἀνανδρε, καὶ θὰ σὲ μπαγαλώσω.

Φ. — Μὴ διακόπτῃς, μασκαρὰ...

Π. —

Ὅρσε ὁδὸ τρεῖς ὡς τόσο.

Ἦ ἀπόγευμα τὴν Κυριακῆ
« Παιῖνες Μακεδονικοῖς ».

Ἄρῃς λοιπὸν καὶ πάλι, ἑστὰ Ἀθῆνα, θ' ἀντηγήσου
Μακεδονικοῖ Παιῖνες ; τοῦ δημοφιλῆς μὰς Κόκου.
Ὅλοι εἰς Ἑλλῆνες ἱεραῖως τὸ βιβλίον θ' ἀποκτήσου,
δίδοντες λεπτὰ πενήντα καὶ ἄλλα πέντε εἶδος λόκου.
Εἰς τὸ ἴδιον βιβλίον θὰ ὑπαρξῇ τυπωμένον
ποίημα πρὸς Βασιλεία μὲ πολὺ φωτιὰ γοημμένον.

Ἄποψι ἑστὰ Ὀλύμπια πράστασις μεγάλη,
εἰ ἡ ἐπεικονίζετῃ ἡ ἰθνηκῆ μὰς πάλι.
Συρξὴ καὶ Κόκου θούριχ θ' ἀπογγελλῶν σινυμα,
καὶ ὁ καλλιτέχνης Λεκατσῆ θὰ παίξῃ ἓνα δράμα.